

РОМАН ЗАВАДОВИЧ

МЕДОБИЙ
ТЕЛЕСИК

БІБЛІОТЕКА „МАЛИМ ДІТЯМ” ПІД РЕДАКЦІЄЮ ЮРІЯ СІРОГО

РОМАН ЗАВАДОВИЧ

МЕДІВНИЙ ТЕЛЕСИК

ВІРШОВАНА КАЗОЧКА ДЛЯ МЕНШИХ ДІТЕЙ

НЬЮ-ІОРК 1953

Друковано 3000 примірників
Всі права застережені

Обкладинка й образки Петра Холодного

Минодора, тітка з міста,
Замісила діжку тіста,
Виробила сім хлібців,
Кілька бубликів, млинців –
Ще зосталась грудка тіста.
„Гм, – міркує тітка з міста –
Що б то з тіста ще зробити,
Щоб потіху мали діти?
Ось я знаю, що зроблю:
З тіста хлопчика зліплю –

**З головою, ротенятком,
І з кругленьким носенятком,
І з маленькими руками,
І з куценькими ногами,
Дам йому з родзинок очі,
Хто побачить зарегоче.”**

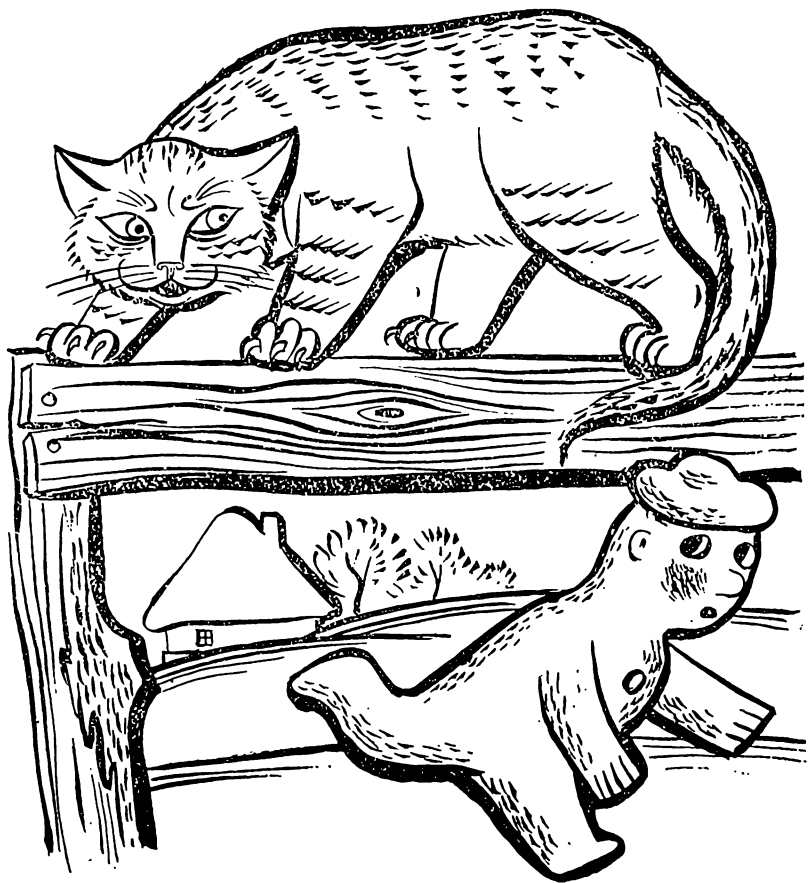
**Минодора, славна тітка,
Ласощі пече не зрідна,
Знає, що зробити й як,
Щоб усе було усмак.
Ложку меду узяла
І ванілі додала,
Помішала, замісила
Й миттю хлопчика зліпила –
З головою, ротенятком,
І з кругленьким носенятком,
І з маленькими руками,
І з куценькими ногами,
Устромила дві родзинки –
От, і очі є в дитинки!**

*

Стала думати – гадати,
Як би хлопчика назвати:
„Як я була ще маленька,
Раз казала казку ненька
Про Телесика, що в пущі
Раз змії попався злющій,
Про Оленку препогану,
Що хлоп’я те на сніданок
У печі спекти хотіла,
Та сама в огні згоріла . . .
От, тепер уже я знаю,
Як тебе назвати маю:
От, Телесик будеш ти!
Вже тобі не утекти,
Мушу я тебе спекти!”
Як сказада, так зробила:
Хлопця цукром притрусила,
А потому узяла
І спекла.

*

Стало в плечі припікати,
Став Телесик оживати:
Як не схопиться в ту мить!
Поміж буханці біжить,
Книш в розгоні перескочив,
На калачика наскочив,
На млинцеві спотикнувся,
Під коржем перевернувся –
Упріває наш хлопчисько,
Щастя, що затула близько!
А за нею тільки б скік –
Рівний припічок, як тік.
Вирвавшись на білий світ,
Стер з чола гарячий піт
І справненько по лавчині
Видряпавсь на віко скрині,
Далі скочив у вікно,
Мов би знав той шлях давно.
А в сдочку, за віконцем,
Свіжо, любо світить сонце,
Грають бджоли на квітках –
Ах!

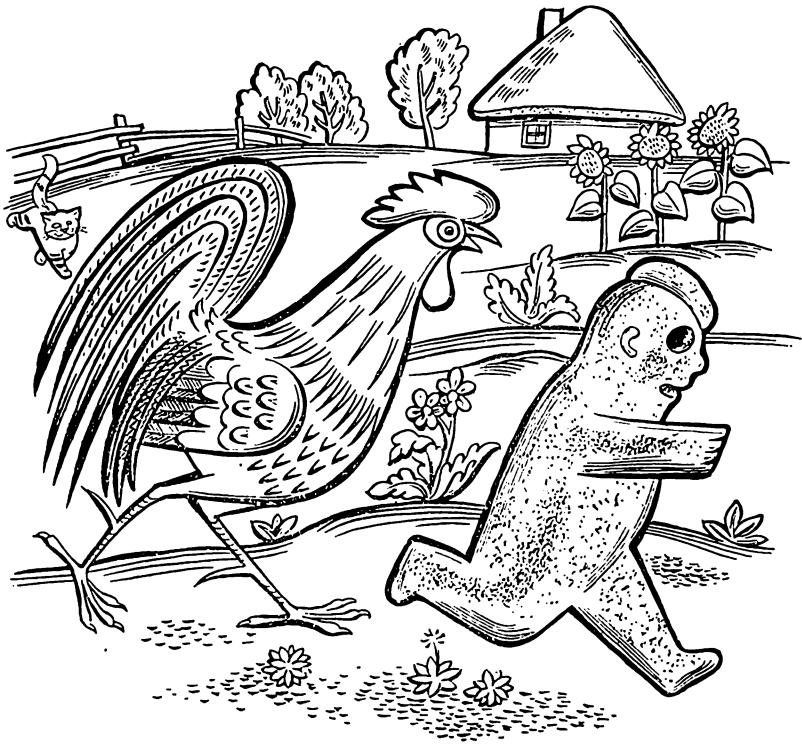

Засміявсь Телесик стиха:
„Не боюсь тепер я лиха!
Що ж, тітусю Минодору,
Бач, утік я з печі скоро!
Певно будеш ти лиха –
Ха – ха – ха!”

*

Глип Телесик наш на пліт,
А на плоті бурий кіт
Щурить вуха, жмурить очі,
Каже: „З’їм тебе охоче.
Ти, хоч хлопець, та печений,
Я ж печене їсти вчений!”

Як не пуститься втікати
Наш Телесик вколо хати!
Вийшов півень із повітки,
Та й питає: „Стій, ти звідки?
Ну й кумедне ти творіння
Із пахучого коріння.
А скажи, чи в тебе серце
Із цинамоном, чи з перцем?”

Клюну я тебе, так-так,
Страх на тебе маю смак!”

Як не пуститься втікати
Наш Телесик коло хати!
Смик до буди, а у буді
Смачно спав Лиско по труді.
Пробудився, зчудувавсь
І смачненько облизавсь:
„Ох, охота ж є у мене
З’їсти це хлоп’я печене.
Їсти – в мене милий труд –
А ходи-но, хлопче, тут!”

*

Як не пуститься втікати
Наш Телесик вколо хати!
Заховався у бур’ян:
„Тут, – говорить, – я вже пан,
Тут мене вже не зловити,
Тут безпечно буду жити.”
Тільки ті сказав слова,

Мишка вилізла з рова
(То була цікава мишка,
Що у роті хліба кришка),
Стала дибки, вуса гладить:
„Смачно з’їсти не завадить!
Ой, та й пахне, пахне як
Той запечений хлопчак!”

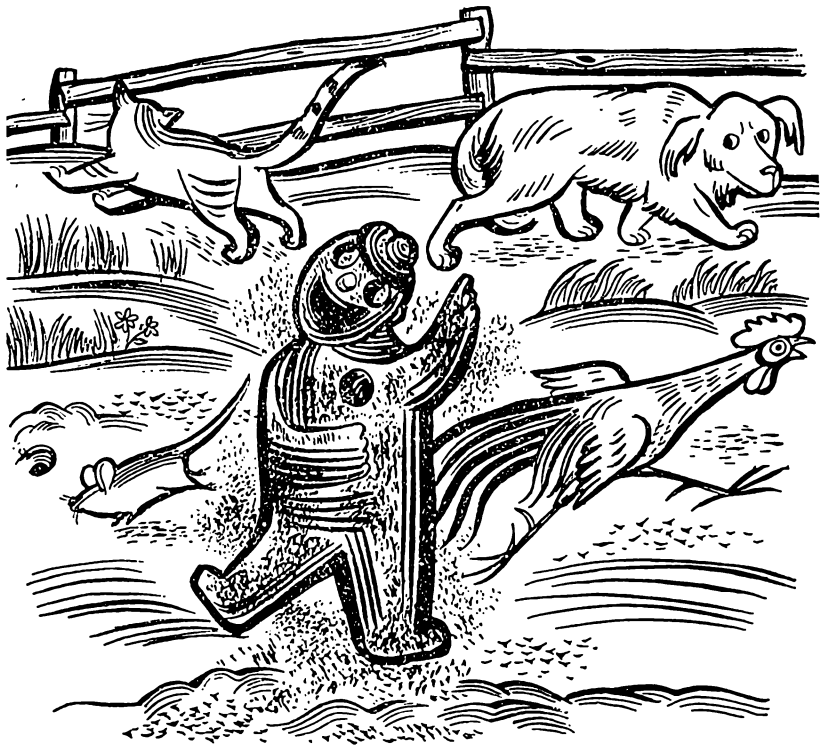
Як не пуститься втікати
Наш Телесик вколо хати!
А за ним і пес, і кіт,
Ще і півень-зерноїд,
А наприкінці і мишка,
Що у роті хліба кришка.
Підбігають ще і ще –
Той втікає, не втече,
Ті женуть,
Не здоженуть.

*

*

„Ех, – Телесик став казати, –
Порятунок – лиш тікати!
Будь я, як усі, хлопча,
Я б не гнавсь навіткача –
Будь я хлопець не печений,
То втікали б всі від мене . . .”
Тільки ті слова сказав,
Спотикнувся і в сажу впав,
Що за хатою лежала –
(Тітка там її зсипала).
Зупинився пес, і кіт,
Ще і півень-зерноїд,
Налякалася і мишка,
Що у роті хліба кришка.
Дивляться, а з сажі (Боже!)
Піднялося щось негоже,
Щось небачене, чудне
І страшне:
Чорні руки, чорні ноги –
Півень аж присів з тривоги,
Песик гавкнув спереляку,
Котик скочив на гиляку,

Мишка, аж признатись стидно,
В дірку шась, лиш хвостик видно.

Як не пуститься втікати
Пес Лиско навколо хати!
А за за ним і бурий кіт,
Ще і півень-зерноїд,
А наприкінці і мишка,
Що у роті хліба кришка . . .

А Телесик наш проворний,
Ввесь від сажі чорний-чорний,
Взявсь у боки: „Не пізнали!
Бач, герої – повтікали! . .”
І так трявся, так сміявся,
Що аж носик відірвався,
Потім шийка затріщала,
Ніжка, рученька відпала,
І голівка вділ бебех –
Ех! . .
Через сміх усе пропало,
І Телесика не стало . . .
Вже минуло три неділі,
А ще чути пах ванілі –
Милий пах,
Ах! . .

ЦІНА \$ 0.40

GEORGE TYSZCZENKO, 164 EAST 127th St., — NEW YORK 35, N. Y.

Printed in U.S.A.